

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire embracing on a staircase. The woman is seen from the back, wearing a light-colored, backless dress and a bracelet. The man is in a dark suit and white shirt, kissing her on the cheek. The background shows a staircase with ornate metal railings.

Michelle Reidová
Zajatkyňě
toskánského sídla

MICHELLE REIDOVÁ

ZAJATKYNĚ
TOSKÁNSKÉHO SÍDLA

PŘEKLAD

ZUZANA RATTUSOVÁ

Milá čtenářko,

znáte to... známe to všichni. Člověk si něco naplánuje, a... Slyšel jsem kdysi takový aforismus: Plán je anekdota, která boha vždy spolehlivě rozesměje! Jak často všechno končí úplně jinak!

Velké plány mají i hrdinové knížek, které jsem pro Vás v edicích Sladký život a Sladký život Duo připravil na tento měsíc. Dost často se jejich plány týkají pomsty. A protože – to je další aforismus – pomsta nejlépe chutná studená, plánují ji celé dlouhé roky..., aby když na ni dojde, zakopli, a nakonec se vlastně vůbec nepomstili!

Tak doufám, že už se těšíte na to, jak skončila pomsta sester Issy (minulý měsíc v příběhu S nepřitelem k oltáři) a Amelie (Neodolatelné doteky), jak dopadne Lysiasova pomsta, k níž potřebuje pomoc ušmudlaného „kluka“ Ala (Mstitelka k vašim službám!), jak to skončí s podmínkou, kterou dá Angelo své manželce Natalii, která ho před pěti roky opustila, a teď potřebuje jeho pomoc (Italova podmínka)...

Takže na všechny plány, které našťěstí nevyjdou!

*... s láskou
Váš Harlequin*

Michelle Reidová

**ZAJATKYNĚ
TOSKÁNSKÉHO SÍDLA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Man Who Risked It All

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2012

Překlad:

Zuzana Rattusová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2012 by Michelle Reid

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024 (Zajatyně toskánského sídla: 2014 by Harlequin
Polska sp. z o.o.)

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-291-1538-4 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1539-1 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1540-7 (PDF)

PROLOG

Davem čekajícím na začátek závodu se neslo vzrušení.

Franco Tolle, připravený do akce, stál uvnitř velkého stanu týmu *White Streak*. Pod paží držel ochrannou helmu a s očima přitíštěnými k monitoru četl prohlášení organizátorů závodu.

Vítr našlehal hladinu Středozevního moře – obvykle hladkou jako sklo – tak, že kypěla. Pro závody už tak nestabilních silných motorových člunů, letících rychlostí šedesát metrů za vteřinu, nebyly právě nejvhodnější podmínky.

„Co tomu říkáš?“ postavil se vedle něj spolujezdec Marco Clemente.

Franco místo odpovědi pokrčil rameny. Neznepokojovaly ho ani tak jízdni podmínky jako Markovo rozhodnutí dnes závodit.

„Jsi určitě připravený?“ zeptal se s očima upřenými na obrazovku a Marco syčivě vydechl.

„Jestli mě vedle sebe ve člunu nechceš, tak to sakra řekni!“

Právě proto Franco otázku položil.

Marco byl rozrušený, nervózní a roztěkaný. Během uplynulé hodiny přecházení po stanu vyjel na kohokoliv, kdo na něj promluvil, a teď se utrl i na Franka. Tohle nebylo nejlepší rozpoložení, ve kterém by měl ovládat silný motor člunu.

„Kdybys snad zapomněl, Franco, tak mi patří polovina *White Streak*... i když konstruktér a stavitelský génius jsi jen ty.“

Podrážděný tón přinutil Franka zatnout zuby. Nechtěl říct něco, čeho by litoval. Byli spolumajiteli společnosti *White Streak* a závodili s jejími loděmi po Evropě. Poprvé po třech letech ale měli sednout do jednoho člunu.

Franco podlehl tlaku. Souhlasil, že Marka nechá vedle sebe, ovšem jen proto, že jeho stabilní spolujezdec ulehl s chřipkou a zisk titulu závisel na výsledku poslední jízdy sezóny.

Marco byl ale bez diskuse ten nejlepší, kdo by měl zaujmout Angelovo místo, když bylo tolik v sázce, a Franco přesvědčil sám sebe, že se navzdory rozpadu jejich přátelství dokážou chovat jako profesionálové. Nečekal však, že se Marco nedokáže chovat tak klidně, jak bylo na místě.

„Bývali jsme přece dobří kamarádi,“ zachraptěl Marco. „Téměř celý život! Pak jsem udělal jednu malou chybu a ty...“

„Vyspat se s mou ženou nebyla malá chyba.“

Jako by si vítr našel cestu dovnitř stanu, když chlad Frankova hlasu pronikl skrz ochranný oděv Markovi na kůži a on se ho zhluboka nadechl.

„Lexi tenkrát tvá manželka nebyla...“

„Ne,“ otočil Franco hlavu. „Jenže ty jsi byl můj přítel.“

Pohlédl na Marka poprvé od chvíle, kdy hovor začal. Byli stejně vysocí, stejné postavy i věku, ale tam podoba končila. Marco byl světloušlý a modrooký, zatímco Franco snědý. Měl tmavé vlasy i oči a celkově byl jakýsi temný.

Marco se pokusil snést jeho pohled, ale pak s výčitkami svědomí odvrátil zrak.

„Co kdybych řekl, že k ničemu nedošlo?“ zeptal

se najednou. „Co když jsem jen vás dva chtěl dostat od sebe?“

„Proč bys to dělal?“ namítl Franco.

„Třeba abys nezhodil život kvůli puberťačce?“ opáčil Marco a odhalil tím, že nad špatným svědomím převládla frustrace. „Přesto sis jí vzal a já se cítil jako mizera. Lexi ani nevěděla, že jsem ti něco řekl, že? Tys jí to neprozradil.“

Franco pohlédl zpátky na monitor, tichý a zasmušilý jako mrtvola. Přirozeně smyslný tvar úst stáhl do přímé linky.

„Má tenhle rozhovor nějaký smysl?“ zeptal se podrážděně. „Máme závodit a jistě vidíš, že nechci probírat minulost...“

„Okay, *signori*, jdeme na to!“ profal jako na zavo-lanou napětí vířící okolo dvou mužů výkřik týmového manažera.

Franco vykročil, ale Marco ho popadl za ruku.

„Propána, Franco!“ zamumlal naléhavě. „Je mi líto, jestli jsem to mezi vámi s Lexi zamotal, ale už je od tebe déle než tři roky! Nemůžeme nechat tu hloupou epizodu za sebou?“

„Můžu se zeptat, proč jsi to všechno vytahoval?“ obrátil se k němu Franco s tváří zkroucenou ledovým opovržením. „Máš vůči *White Streak* milionové dluhy. Bojíš se, protože víš, že je jen na mé dobré vůli, jestli ošklivá pravda zůstane pod pokličkou. Zaslechl jsi, že hodlám závody člunů zarazit, což tě k smrti děsí. Víš, že ti finanční potíže pravděpodobně bouchnou do tváře... a jen pro upřesnění, tvůj mizerný pokus o omluvu přišel se setsakramentským zpožděním. Tři a půl roku!“ zakončil Franco ledově.

Trhnutím uvolnil paži a odvrátil se od Markova ztuhlého výrazu. Po pravdě nečekal, že se s tímhle Marco vytasí a hovor mu rozhodně náladu nezlepšil.

V apartmá ležela žádost o rozvod od Lexi... až bude mít žaludek si ty listiny přečíst.

Vyšel ze stanu na horké slunce a chladný vztek mu v žilách koloval jako ledový dusík. Byli v Livornu, takže venku čekali jeho domácí příznivci, ale Franco jejich nadšené povzbuzování sotva slyšel. Měl před očima rudý opar, uprostřed kterého ležel jeho kdysi blízký přítel, vášnivě objímaný jedinou ženou, kterou kdy miloval...

Žil s tímhle obrazem od chvíle, kdy se mu téměř čtyřmi roky vypálil do hlavy, a vzal si jej s sebou i do krátkého manželství. Představa ovlivnila způsob, jakým s Lexi jednal. Vedla k podezření, že dítě, které čekala, nebylo jeho.

Vize změnila jeho život. Otrávil mu ho, až nezbylo zhoľa nic z muže, jakým býval. Když Lexi o dítě přišla, ovlivnila představa i způsob, jak na ztrátu reagoval.

Nejhorší bylo, že Marco měl pravdu. Lexi se nikdy nedozvěděla, proč se k ní tak chová. Současně netušila, že mu její zrada s nejlepším kamarádem zlomila hloupě naivní srdce. Aspoň tím nemohla ranit jeho pýchu ještě více...

„Franco, *amico*, poslouchej mě...“, znovu se objevil Marco.

„Nemluv o minulosti,“ přerušil ho Franco ostře. „Radši se soustřeď na závod..., nebo nechám *White Streak* padnout a vyjde na povrch, že jsi společnost dostal do finančních potíží.“

„Tím bys mě zničil!“ zachraptěl Marco. „I pověst mé rodiny...“

„Přesně tak,“ odušil Franco a sledoval, jak Marco bledne.

Chápal jeho zděšení. Jméno Clemente bylo známé a spojené s dobrými víny, ctí a charitou. Pojilo se s největšími italskými dobročinnými spolky stejně jako jméno Tolle.

Jejich rodiny si byly blízké, co Franco pamatoval. Proto roztržku s Markem skrýval. Stále vedli obchodní vztahy a často se potkávali na charitativních a společenských akcích. Franco nechal Marka, aby se klepům o ochlazení jejich přátelství vysmál, protože to jeho ego zraňovalo méně, než kdyby se roznesla pravda.

„Tak pánové, zamávejte fanouškům,“ pobídl je ze zadu manažer.

Franco jako poslušná figurka zvedl ruku, stejně jako Marco, který nasadil pověstný oslnivý úsměv.

Franco si nasadil přilbu, aby zaměstnal ruce, a v té chvíli se usmívat přestal. Oba pak vyšplhali do otevřené kabiny člunu a připoutali se.

Jízdní poradce jim do sluchátek podal obvyklé informace o rychlosti větru a předpokládané výšce a délce vzedmutých vln. Pak provedli předstartovní kontrolu.

Pracovali jako lidé zvyklí vědět, nač myslí ten druhý. Byli kamarádi v dětství, v dospívání i v dospělosti a Franco by byl za Marka riskoval život.

Bývali hluboce oddanými přáteli a zestárli by společně s dětmi a vnuky. O teplých letních večerech by spolu sledovali zapadající slunce a popíjeli nejlepší víno, které by nabízely sklepy Clementeových, a vzpomínali na staré dobré časy...

Řev zažehnutých motorů zněl Frankovým uším lodního konstruktéra jako sladká píseň. Vydali se s lodí ke startu.

Třpytivé moře prořaly bílé pruhy za tuctem dalších rychlých člunů v jasných barvách s výraznými logy sponzorů. Všechny posádky škrtily klapky motorů a lodě čekaly jako naklonění draci připravení ve zlomku sekundy zaútočit.

Franco pohlédl úkosem na Marka. Nevěděl, proč to udělal, snad díky šestému smyslu. Marco otočil hlavu, zahleděl se na něj...

ZAJATKYNĚ TOSKÁNSKÉHO SÍDLA

Na Frankovu hrud' jako by dopadla obří pěst. Z Markova pohledu čišelo holé zoufalství...

Marco přerušil oční kontakt a Franco uslyšel jeho hlas.

„*Sono spiacente, il mio amico...*“

Frankovi teprve docházelo, co mu Marco řekl, když se motory chraplavě rozeřvaly a oni vyrazili kupředu. Pak už se musel dokonale soustředit, aby udržel člun zpříma.

Moc rychlý start, poznamenal jeho mozek věcně. A Marco právě řekl, že je mu to tolik líto...

PRVNÍ KAPITOLA

Lexi právě byla na schůzi, když se dveře Bruceovy kanceláře náhle rozletěly a dovnitř vrazila nová asistentka Suzy.

„Pardon že ruším,“ vyhrkla bez dechu. „Ale tohle by měla Lexi vidět...“

Suzy, které záplava blond kučer poskakovala okolo hezké tváře zrudlé vzrušením, popadla televizní ovladač, ležící vedle kávovaru, a zapnula televizi. Všichni ji nevěřicně sledovali a uvažovali, kde vzala tu smělost tam takhle vpadnout.

„Kamarád mi poslal odkaz na tuhle zprávu na Twitteru,“ vysvětlila a spěšně přepínala stanice. „Velké havárie mě nezajímají, takže jsem se málem přestala dívat... ale pak se na obrazovce mihla tvoje tvář, Lexi! A mluvili o tobě!“

Obří plochou obrazovku náhle vyplnila křišťálově modrá voda a sytě azurové nebe. O vteřinu později přeřalo hladinu půl tuctu dlouhých pruhů za silnými motorovými čluny, letícími jako ohromné šípy. Nechávaly za sebou oblaka pěnivé bílé tříště a než ostatním došlo, co se děje, Lexi roztrásl nohy ledový strach.

Závody rychlých motorových člunů byly jen pro ty nejbohatší a nejlehkomyslnější. Pompézní testosteronem nabitá ukázka výstřednosti brala dech. Nadbytek peněz, síly a ega... a taky pohrdání rizikem a nebezpečím.

Podívaná většinu lidí ohromila, ale Lexi jako by se před očima odehrávala nejhorší noční můra. Věděla totiž, k čemu v příštím okamžiku dojde.

„Ne,“ zašeptala napjatě. „Prosím vypněte to...“

Nikdo ji ale neposlouchal... a beztak bylo pozdě.

Jakmile promluvila, zasáhla příd prvního člunu turbulence. Lesklé bílé plavidlo se začalo zvedat do vzduchu. Na několik úderů srdce se postavilo na záď a vznášelo se jako nádherná bílá labuť, která se vynořila z moře.

„Dívejte!“ tancovala málem Suzy na místě rozrušením a Lexi se chytila kraje stolu.

Člun předvedl omračující ladnou piruetu a pak se začal opakovaně převracet jako při nějakém divokém a vzrušujícím akrobatickém kousku... jenže to nebyl trik. V otevřeném kokpitu člunu byla vidět dvě lidská těla. Dva lehkomyšní muži, holdující elegantní síle, která se teď proměnila ve smrtelně nebezpečnou past, protože všemi směry létaly kusy trosek a vířily vzduchem jako smrtonosné projektily.

„*Tento nebezpečný sport postihne každou sezónu nejméně jedna katastrofa,*“ oznámil komentátor.

„*Kvůli proměnlivým podmínkám u pobřeží Livorna propukly spory, jestli má závod proběhnout. Když vedoucí člun postihla turbulence, jel maximální rychlostí. Francesco Tolle byl vymrštěn.*“

„Propána... to je tělo!“ vydechl kdosi zděšeně.

„*Spolujezdec Marco Clemente zůstal uvězněn pod vodou několik minut, než ho potápěči dokázali vyprostit. Oba muži byli letecky přepraveni do nemocnice. Podle dosud nepotvrzených informací jeden muž zemřel a druhý je těžce zraněný...*“

„Chyťte ji někdo!“ zaslechla Lexi Bruceův ostrý příkaz, když se jí podlomily nohy.

„Tady...“ přiskočil kdosi a chytil Lexi za paži, aby ji dovedl zpět k její židli.

„Dejte jí hlavu mezi kolena!“ radil jiný hlas, zatímco Bruce proklínal Suzy, že se chovala jako omezený a necitlivý hlupák.

Lexi cítila, jak jí sklánějí hlavu. I když dovolila, aby s ní hýbali, věděla, že to nepomůže. Seděla s vlasy splývajícími přes obličej jako zvlněná řeka roztavené mědi a poslouchala moderátorovo shrnutí osmadvaceti let Francescova života. Jako kdyby četl nekrolog...

„Francesco Tolle se narodil v jedné z nejbohatších italských rodin. Jediný syn loďařského giganta Salvatorea Tollea opustil život playboye a po krachu krátkého manželství s dětskou hvězdou Lexi Hamiltonovou...“

Šum šepotu v místnosti Lexi roztrásl. Věděla, která její fotografie s Frankem se teď objeví na obrazovce. Mladí a bezstarostně šťastní...

„Tolle se v současnosti soustředí na rodinný obchod, přesto pokračuje v závodech na rychlých člunech za tým White Streak. Společnost před pěti lety založil se spolujezdcem Markem Clementem z jednoho z nejproslulejších italských vinařských rodů. Tito dva dávní přátelé...“

„Lexi, zkus se trochu napít...“

Bruce jí jemně shrnul vlasy z tváře, aby jí mohl ke rtům přitisknout sklenici vody. Chtěla mu říct, ať ji nechá, ale necitlivými rty nedokázala pohnout. Bojovala sama se sebou, s Bruce, a strachem se jí zvedal žaludek.

Náhle spatřila Franka, svého Franka, oblečeného v bílém tričku, které obepínalo každý pružný sval vysokého bronzového těla. Na fotografii stál u kormidla o něco méně šíleného typu rychlého člunu. Tmavou pohlednou tvář měl otočenou k ní a smál se, protože ji při projíždce krkolomnou rychlostí právě vyděsil k smrti.

„Nebud' takový strašpytel, Lexi. Pojď ke mně a zkus tu sílu...“

„Budu zvracet,“ zašeptala Lexi.

Bruce Dayton, jako vždy elegantní a rozvážný, který před ní teď seděl v podřepu, se málem překlopil na pozadí ve snaze uniknout do bezpečí.

Lexi vstala, klopýtavě ho obešla a vydala se jako opilá přes místnost s roztřesenou rukou před ústy. Kdosi jí otevřel dveře a ona se vpotácela na toalety právě včas.

Franco je mrtvý...

Její zmatená hlava to monotónně opakovala stále dokola. Krásné tělo měl dočista polámané a otlučené. Nenasytná touha po nebezpečí se stala jeho zkárou...

„Ne...“, zasténala Lexi, zavřela oči a zhroutila se na studenou kachlíkovou stěnu kabinky.

„*Já ne, bella mia. Já jsem nezlomný...*“

Málem se leknutím udusila. Měla pocit, jako by jí ta slova Franco zašeptal přímo do ucha. Otevřela oči, jejichž syté modrozelené hloubky zčernaly šokem.

Nebyl tu, pochopitelně. Byla mezi bílými stěnami sama.

Nezlomný...

Z hrdla jí vytryskl podivný smích. Nikdo není nezníčitelný! Copak to sám sobě právě nedokázal?

Na dveře kabinky někdo váhavě zaklepal.

„Jsi v pořádku, Lexi?“

Byla to Suzy, která mluvila vyděšeně, a Lexi se pokusila sebrat. Uhladila si ledovými roztřesenými prsty sukni tyrkysovou jako oceán.

Franco měl rád, když jsem nosila tyrkysovou, pomyslela si. Říkal, že je tak sexy...

„Lexi...?“ zaťukala Suzy znovu na dveře kóje.

„Ano,“ podařilo se jí pronést. „Jsem v pořádku.“

V pořádku ovšem nebyla a nejspíš už nikdy nebude.

Uplynulých tři a půl roku se pokoušela Franka

vytěsnit z mysli, ale teď se dveře otevřely a on byl tu. Příliš pozdě...

Propána, na co myslíš, vynadala sama sobě. Nevíš, jestli je mrtvý! Mohl to být Marco... ale bylo by to snad o lepší?

Ano, zašeptal jí uvnitř hlavy chabý, krutý a zlomyslný hlas a Lexi na sebe kvůli tomu měla vztek.

Když opustila kabinku, čekala na ni Suzy.

„Je mi to moc líto,“ vyhrkla a pěknou tvář měla provinile zamračenou a nervózní. „Viděla jsem jen tvůj obličej a...“

„To nic,“ přerušila ji Lexi rychle, protože dívka vypadala strašně rozrušeně.

Lexi si uvědomila, že byla stejně stará, když Francka poprvé potkala. Proč se v pouhých třiaadvaceti náhle cítí tak staře?

„Bruce vyhrožuje, že mě vyhodí,“ zasténala Suzy, zatímco si Lexi myla ruce v umyvadle, aniž si uvědomovala, že to dělá. „Řekl, že nepotřebuje, aby tu pracoval hlupák. Takových už prý tu je dost...“

Lexi ji přestala poslouchat. Zírala do zrcadla na drobný trojúhelník vlastního obličejce, orámovaný zvlněnou hřívou měděných vlasů.

„*Při západu slunce hoří jako oheň,*“ zašeptal jednou Franco, když dlouhými prsty projížděl jejich hedvábnou délku. „*Vlasy barvy výtečného karamelu, pokožka jako smetana a rty... mmm, jako lahodné mačkané jahody...*“

„*Jak staromódní, Francesco Tolle. Myslela jsem, že jsi stylovější.*“

„*Jsem, když na to přijde, bella mia. Podívej, ukážu ti to...*“

Teď mám rty bezbarvé a bledé, všimla si Lexi.

„...už s ním nejsi roky. Nenapadlo mě, že ti na něm pořád záleží!“ pokračovala Suzy a Lexi zavřela oči.

„Je to lidská bytost, Suzy. Ne věc.“